Treene - Eider - 13 - 18. august 2012.

Nu var tiden kommet til at fuldføre drømmen om at følge vikingernes gamle rute tværs over Jyllands fod, fra Østersøen til Vesterhavet.

Sidste år sejlede vi fra Hedeby til Kappel - næsten ved mundingen af Slien.
I år skulle det så være den anden vej. Egentlig burde det være fra Hedeby. Via Hollingstedt Å til Treene, og ad denne til Friedrichstadt hvor Treene løber ud i Eideren. De sidste kilometer til Eidersperrwerk ville nok være lidt kedelige, og stod derfor åben i planlægningen.

Vi havde valgt at starte ved Frörup Mühle ca. 9 km syd for Flensborg, og følge Treene til Friedrichstadt, da Holingstedt Å ikke er sejlbar mere.

Mandag eftermiddag mødtes vi på Jarplund Camping. Da Allan og jeg ankom, blev vi modtaget af indehaveren der, på dansk glad meddelte os, at vi var de sidste.

Per og Irena ville sejle i toer-kajak, men var lidt bekymrede for den øverste del af Treene med de snævre sving. De ville foretrække at starte i Langstedt 15 km længere nede. Vi andre: Helge, Johnny, Allan og jeg, ville derimod gerne have den første del med, så vi enedes om at køre til Frörup Mühle næste morgen, og se på sagen. Aftenen gik med snak og en enkelt øl.

Og sørme - næste morgen var ALLE klar kl. 09:00. Vi piskede til Frörup Mühle blot for at konstatere, at der ikke var vand nok til at sejle på.

Næste mulighed var Tarp 6 km længere nede. Der blev vi mødt med et skilt, der bad os starte ved Langstedt, grundet naturhensyn.

Her var åen blevet ca 8 m bred, så det ville være noget nemmere at manøvrere en knap 7 m lang kajak rundt i svingene.

Alle biler blev kørt til Friedrichstadt og parkeret ved campingpladsen. Johnny kørte de tre chaufører tilbage til Langstedt, hvor Irena og jeg, i mellemtiden havde bevogtet vore værdier. Efter frokost kom vi endelig på vandet.

Strømmen var stærk, hvilket gav uøvede åsejlere en del besvær i svingene - og dem var der rigtig mange af. Kommer man for hurtigt ind i et sving, ryger man igennem og bliver klasket op mod brinken på ydersiden. Det er til at leve med, men hænger der et væltet træ ud over åen, bliver man sparket ind under det, så er underholdningsværdien afgjort større.

Efter en ret hård tur på 21 km gennem et utroligt flot landskab, nærmede vi os Tria. Lige før lejrpladsen lå et styrt på en halv meters højde. I følge beskrivelserne, skulle det - normalt - ikke give anledning til problemer, men vandstanden var ikke høj, og vi var trætte, så vi valgte at gå i land og slæbe grejet de sidste 100 m. Lejrpladsen var bagsiden af brandstationen, og der var adgang til fine toiletforhold. Over aftensmaden drøftede vi de næste to styrt, som vi ville møde i løber af den næste kilometer. Det første skulle normalt være sejlbar i højre side, men det andet - sagde rygterne - var rigtig farligt, med risiko for skade såvel på person som på materiel. Udsigten til at skulle hive skiv og pak over land to gange på kort tid, var bestemt ikke opmuntrende.

Onsdag morgen bød som sædvanlig på sol og varme da vi nærmede os det første af styrtene. Det så lidt voldsomt ud, men stryget i højre side var OK. Allan gik som den første igennem i sin "plast"kajak, og da han ikke mærkede sten, turde vi andre godt følge efter .

Da vi nåede det sidste styrt, bredte forvirringen sig. For det første var højdeforskellen næppe mere end 15-20 cm selv om der lå store sten hele vejen over åen. For det andet, var der ingen stier på land til at omgå et "livsfarligt" styrt.

Vi studerede fænomenet grundigt, hvorved Johnny kom lidt i "klemme" mellem strømmen og stenene i stryget. Han valgte en pragmatisk løsning - gik på land og lod kajakken tage turen gennem faldet alene. Vi andre vovede turen gennem, hvilket forløb helt udramatisk.

Langstedt - Start.

Og så smukt er der til Trea.

1. styrt - Det tvivlsomme.

2. styrt - Det lette.

3. styrt - Det livsfarlige!

Efter således at have "overlevet" styrtet, var resten af dagen, bare hyggesejlads mens åen blev bredere og bredere. Frokosten blev nydt på et "badenstelle" lige syd for Hollingsted Å, og eftermiddagskaffen senere, på en anden "badenstelle". Landskabet var nu udpræget fladland med diger langs åen, dog ikke højere, end at vi lige kunne følge med i hvad der skete inde i landet.

Vi havde snakket om at slå lejr ved Fresendelf, men det smuttede da vi ikke fik øje på noget skilt. Det betød heller ikke så meget, da der ikke var langt til Schwabstedt, og vi kunne nå at se lidt på byen. Næste dag ville vi så kun mangle 8 km til Friedrichstadt - vort egentlige mål.

Efter 28 km nød vi den hyggelige lejrplads med læskure, bålplads samt bad og toilet i første klasse. En aftentur op i Schwabstedt var en positiv overraskelse. Byen var køn, hyggelig og interessant. Vi nåede også lige en fadbamse på terrassen.

Klokken fem om morgenen, vågnede jeg ved lette dryp på teltet. Faldt i søvn igen, og vågnede lidt i syv, men nu til styrtregn. *Shiit* - nu gik det lige så godt. Alt er bare mere bøvlet i regnvejr, bliver mere eller mindre vådt, og tager længere tid. Så først ved 10:30 tiden kom vi i bådene.

Nu manglede vi bare 8 km, og at opleve det hele i regnvejr, mens man sidder i sin tørre kajak, er i sig selv en nydelse. I stedet for at gå til campingpladsen og pakke vådt ud i regnvejr, blev vi i bådene og sejlede byen rundt på kanalerne. Selv i regn var Friedrichstadt en fascinerende by med alle de gamle, sjove huse i hollandsk stil. Da vi havde gennemsejlet byen, klarede det op, og vi gik til campingpladsen. Per og Irena lejede en hytte, og pyntede matriklen med tørretøj i flotte farver. Vi andre svuppede rundt til der var blevet nogenlunde tørt, inden vi rejste de våde telte efter 11 km roning.

En rundtur i byen endte selvfølgelig på en cafe på torvet, og blev afsluttet med en Pizza.

Efter en afslappet morgen, tog vi afsked. Helge kørte Johnny til Langstedt, og vi andre satte kursen mod hver vore mål.

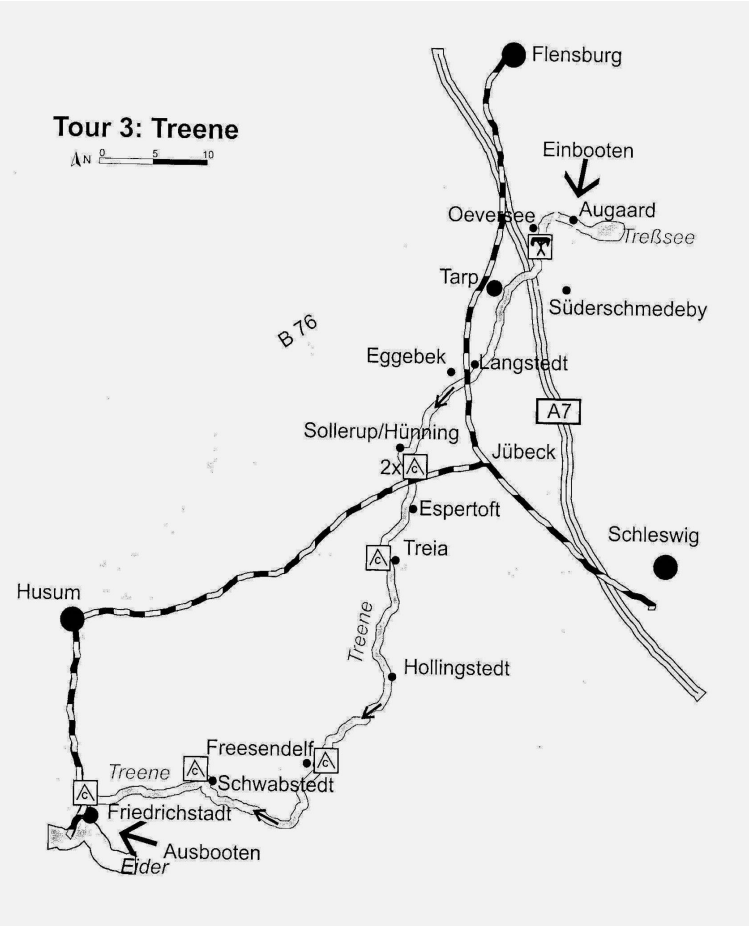

Resten af vejen til Schwabstedt.

Schwabstedt lejrplads i sol.

Schwabstedt blev til Schwubstedt.

Friedrichstadt i tørrevejr.

Friedrichstadt i tørvejr